

Vergaderjaar 1984–1985 Nr. 139b

18 752

Nadere wijziging van de Ziektewet, de Coördinatiewet Sociale verzekering en enige andere wetten (verlaging uitkeringspercentages Ziektewet en premieheffing over uitkeringen bij ziekte)

18 753

Overgangsmaatregel met betrekking tot loonbetalingen tijdens ziekte en aanvullingen op de wettelijke ziekengelduitkering (overgangsmaatregel bovenwettelijke uitkeringen)

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 13 maart 1985

Gaarne willen wij de Kamer dankzeggen voor haar bereidheid om, zo spoedig na de indiening van bovenvermelde voorstellen van wet bij de Eerste Kamer, te komen tot de vaststelling van een voorlopig verslag.

De leden van de C.D.A.-fractie hadden blijkens dit verslag met grote belangstelling kennis genomen van het maatschappelijk zo omstreden wetsvoorstel 18 752 en de uitvoerige schriftelijke en mondelinge gedachtenwisseling daarover in de Tweede Kamer. Met name de invoering gedurende de eerste zes weken van de ongeschiktheid tot werken van een minimumdagloongarantie voor alle uitkeringsgerechtigden zagen zij als een verbetering ten opzichte van de huidige regeling.

Met genoegen hebben wij er kennis van genomen, dat de leden van de C.D.A.-fractie de voorgestelde overgangsmaatregel een logisch complement van wetsvoorstel 18 752 achtten. De leden van de fractie van de V.V.D. hadden beide wetsvoorstellen met gemengde gevoelens ontvangen. Daarop zal elders in deze memorie nog nader worden ingegaan.

Na deze inleiding willen wij thans overgaan tot de beantwoording van een aantal door de leden van genoemde fracties gestelde vragen.

Het wetsvoorstel van het kabinet is, zoals in de inleiding van deze memorie reeds is gesteld, naar de mening van de leden van de C.D.A.-fractie verbeterd door het amendement Weyers-Nijhuis inzake de inkomensonafhankelijkheid van de minimumbescherming in de ZW gedurende de eerste zes weken. Zij informeerden naar de gevolgen van dit amendement voor het fonds en de premieontwikkeling. Op jaarbasis houdt dit amendement naar raming f 50 miljoen extra lasten voor de ziekenkassen in. Hiermede correspondeert een verhoging van het premiepercentage met 0,04%. De ziektewetpremies worden overigens niet door de overheid maar door de afzonderlijke bedrijfsverenigingen vastgesteld.

De leden van de C.D.A.-fractie constateerden dat het kabinet de ZW-maatregelen in de ombuigingstaakstelling heeft betrokken om op deze wijze de inkomenseffecten evenwichtig over de uitkeringsgerechtigden te verdelen.

Dit argument sprak hen aan. Zij vroegen voorts naar de wijzigingen in de netto verhouding tussen de wettelijke ZW-uitkering en het loon. Deze verhouding is voor de jaren 1983 t/m 1985 in onderstaande tabel 1 voor alleenverdieners weergegeven.

Tabel 1. Netto verhouding tussen de wettelijke ZW-uitkering en het loon voor alleenverdieners 1983-1985

	Min.	Modaal	2x modaal
	(in procenten)		
1-1-1983	94	102	96
1-1-1984	93	101	94
1-8-1984	93	100	94
1-1-1985	92	99	94
1-4-1985	100	82	80

Door de wijzigingen in de premiepercentages is in de beschouwde periode de netto verhouding tussen het wettelijk ziekgeld en het loon iets gedaald. Bovendien is per 1 augustus 1984 voorkomen dat het netto (wettelijk) ziekgeld hoger kan zijn dan het netto loon. Voorts zal deze verhouding per 1 april 1985 dalen tot zo'n 80 procent wegens het invoeren van premieheffing en de verlaging van het uitkeringspercentage tot 75. Op minimumniveau stijgt deze verhouding evenwel tot 100 procent wegens het invoeren van een minimumdagloon in de Ziektewet.

De leden van de C.D.A.-fractie stelden, dat het thans reeds voor de werkgevers van belang is te weten, of bovenwettelijke uitkeringen voor de beoordeling van het recht op het minimumdagloon al dan niet als inkomen in verband met arbeid in het bedrijfs- en beroepsleven worden beschouwd. Indien deze vraag bevestigend wordt beantwoord, kan, aldus deze leden, door de uitbetaling van een bovenwettelijke uitkering het sociaal minimum na zes weken niet langer wettelijk zijn voorzien, hetgeen de werkgever zou nopen de uitvoering van zijn bovenwettelijke regeling aan te passen.

In verband hiermee vroegen deze leden, of de bereidheid en de mogelijkheid bestaan reeds nu te verklaren, dat bovenwettelijke uitkeringen bij de op grond van artikel 17, zesde lid, van de Ziektewet te stellen regelen inzake het inkomensbegrip niet als inkomen in verband met arbeid in het bedrijfs- en beroepsleven worden beschouwd.

Naar aanleiding hiervan kan het volgende worden opgemerkt. Zoals in de memorie van toelichting op het wetsvoorstel tot wijziging van de Ziektewet reeds is gesteld, is het beleid van het kabinet met betrekking tot de minimumbescherming erop gericht deze bescherming slechts te doen gelden voor diegenen die daaraan werkelijk behoefte hebben. Of die behoefte aanwezig is, is niet alleen afhankelijk van de hoogte van de wettelijke ziekgelduitkering, maar ook van de overige inkomsten uit of in verband met arbeid van de uitkeringsgerechtigde. Tot deze laatste inkomsten behoren ook de bovenwettelijke aanvullingen op die uitkering. Het ligt daarom voor de hand ook deze aanvullingen in beschouwing te nemen bij de beoordeling van het recht op het minimumdagloon. Weliswaar zal hierdoor in mindere mate een beroep kunnen worden gedaan op de minimumdagloongarantie, doch een dergelijke bescherming is in deze gevallen, uitgaande van het behoefte-principe, naar onze mening ook niet nodig.

Deze leden merkten voorts op, dat de bovenwettelijke uitkeringen na 6 weken zullen gaan verschillen tussen gehuwden en ongehuwden. Naar onze mening zal deze situatie zich echter niet voordoen. Zoals eerder opgemerkt zal de bovenwettelijke uitkering in beschouwing worden genomen bij beoordeling van het recht op het minimumdagloon. In de praktijk zal dit betekenen, dat in die gevallen, waarin aanvulling tot het nettoloon plaatsvindt, geen aanspraak op het minimumdagloon zal kunnen worden gemaakt. De bovenwettelijke aanvulling zal daarom voor een ieder, gehuwd of ongehuwd, in gelijke mate toepassing vinden.

De leden van de C.D.A.-fractie wezen erop dat in artikel 17, derde lid, een inkomensafhankelijkheid is geïntroduceerd die, in tegenstelling tot de voorgestelde inkomensafhankelijkheid van AOW-uitkeringen, reeds dit jaar in werking treedt, terwijl over zo'n structureel instrument eigenlijk nog in verband met de in het kader van de stelselherziening mogelijke gezinstoeslagenwet ten principale besloten moet worden.

Naar ons inzicht gaat de vergelijking met de AOW niet op. In de AOW is vanuit de huidige situatie, waarin een toetsing op inkomen geen rol speelt, gegaan naar een structurele eindsituatie waarin dat wel het geval is. Om een soepele overgang mogelijk te maken is de invoering van de structurele eindsituatie door een overgangsregeling opgevangen.

Bij de Ziekwet is de minimumdagloonregeling een nieuw element, met een positieve invloed op het inkomen van de betrokken uitkeringsgerechtigden. Hier kan gelijk de structurele eindsituatie worden gerealiseerd; een overgangsfase op een andere basis zou eerder compliceren werken. Stellig was het een voordeel geweest vóór introductie van deze minimumdagloonregeling een discussie ten principale te hebben over de gezinstoeslagenwet in het kader van de stelselherziening. Tot het tijdstip van invoering van de gezinstoeslagenwet kan een minimumdagloonregeling in de ZW naar onze mening echter niet ontbreken, omdat anders, als gevolg van andere, in dit wetsvoorstel opgenomen maatregelen, te vaak de situatie zou ontstaan, dat het ziekgeld lager uitkomt dan het relevante sociaal minimum.

De leden van de C.D.A.-fractie constateerden voorts, dat in artikel 17 geen minimumdagloongarantie is gegeven voor de ongehuwde alleenstaande werknemer, wanneer het vóór ziekte uitbetaald loon beneden het minimumloon lag. Zij vroegen of dit geen leemte in de wet betekent.

In antwoord hierop merken wij op dat ingevolge de algemene dagloonregelen ZW bij de vaststelling van het dagloon uitgegaan dient te worden van het rechtens geldende loon (dus minstens het minimumloon), ook indien feitelijk minder werd genoten. De door deze leden bedoelde werknemer komt hierdoor bij ziekte in dezelfde positie te verkeren als de ongehuwde alleenstaande, die wel het minimumloon krijgt uitbetaald, hetgeen inhoudt dat zijn inkomen niet beneden de voor hem geldende bijstandsnorm komt te liggen.

Er is derhalve geen sprake van een leemte in de wet.

De leden van de V.V.D.-fractie waren het eens met de opvatting van het kabinet, dat de overheid voor de wettelijk geregelde voorzieningen een eigen verantwoordelijkheid heeft. Zij vroegen zich daarbij wel af of die verantwoordelijkheid ertoe dwingt op dit moment de wettelijke uitkeringspercentages aan te passen dan wel of deze stroomlijning niet te gelegener tijd zou kunnen gebeuren. Te meer daar de maatregel bij handhaving van de netto doorbetaling een verlegging van de financiële last van publiekrechtelijke collectieve middelen naar privaatrechtelijke inhoudt. Bovendien is er geen sprake van directe lastenverlichting voor de schatkist, aldus de leden van de V.V.D.-fractie.

Wat het tijdstip van de maatregelen aangaat, zou ik het volgende willen opmerken. Ten eerste heeft het kabinet gemeend dat in verband met een evenwichtige verdeling van de ombuigingen in 1985 voor verschillende deel terreinen binnen de sociale zekerheidssector, ook maatregelen in de sfeer van de Ziekwet dienden te worden getroffen. Ten tweede zij er op gewezen dat de wettelijke ZW-uitkeringen sterk zijn verweven met de netto doorbetaling in de meeste collectieve arbeidsovereenkomsten. Om die reden dienen naar de mening van het kabinet wettelijke maatregelen in belangrijke mate samen te vallen met het aflopen van de collectieve arbeidsovereenkomsten. Deze gelegenheid doet zich begin 1985 voor, omdat de meeste cao's, waarvan sommige een looptijd hebben van twee jaar, in deze periode aflopen. Verderop in deze memorie van antwoord wordt hierop nader ingegaan.

In beginsel zou op basis van deze overwegingen begin 1985 zowel het invoeren van premieheffing als het in één stap verlagen van het uitkeringspercentage naar 70 tot de mogelijkheden kunnen hebben behoord. Ter vermindering van een te sterke cumulatie van inkomenseffecten heeft het kabinet evenwel gemeend het uitkeringspercentage in twee stappen te moeten verlagen. Eerst wordt het uitkeringspercentage verlaagd naar 75 en vervolgens treedt een verdere verlaging op naar 70 per 1 januari 1986. In het huidige voorstel zijn beide verlagingen opgenomen. Hiermede wordt naar de mening van het kabinet bereikt dat voldoende duidelijkheid aan de sociale partners wordt verschaft inzake de voorgestelde wijziging in de Ziekwet. Het eventueel aanvullen van het wettelijk verlaagde ziekengeld komt vervolgens volledig voor de verantwoordelijkheid van de sociale partners.

De verlaging van het wettelijk uitkeringspercentage naar 75 kan dan ook naar de mening van het kabinet niet uitgesteld worden. Bovendien zou door een uitstel de ombuigingstaakstelling voor 1985 verder worden belast, waardoor compenserende maatregelen op andere deel terreinen in de sociale zekerheidssector genomen zouden moeten worden. Naar de mening van het kabinet is dit op grond van de eerder genoemde evenwichtige verdeling van ombuigingen niet gewenst.

Voorts meenden de leden van de V.V.D.-fractie, dat de ZW-maatregelen geen directe lastenverlichting voor de schatkist tot gevolg hebben, terwijl dit wel het geval zou zijn bij de alternatieve maatregelen, namelijk korten op de minimumuitkeringen. De ombuigingen in verband met het korten op de minimumuitkeringen hebben slechts voor een klein deel (ongeveer 25%) een gunstig effect voor de schatkist. In dit opzicht is het verschil tussen beide genoemde maatregelen naar onze mening niet zo groot als de leden van de V.V.D.-fractie veronderstelden.

Voorts vroegen de leden van de V.V.D.-fractie of in het politieke spraakgebruik de uitdrukkingen «bezuinigen» en «ombuigen» wel voldoende uit elkaar worden gehouden. Hierbij willen wij opmerken dat het kabinet de ombuigingstaakstelling in een bepaald jaar invult met een aantal verschillende maatregelen. Al deze maatregelen zullen naar de mening van het kabinet de algemene economische situatie verbeteren. In dit verband kan dan ook gesproken worden van het ombuigen van een bepaalde ontwikkeling in een gunstiger richting.

Daarnaast kan een deel van deze maatregelen leiden tot een vermindering van de collectieve uitgaven. Deze laatste maatregelen zijn dan ook zowel van belang voor de invulling van de ombuigingstaakstelling als voor het bezuinigen op de collectieve uitgaven. In onze schriftelijke en mondelinge contacten met de Kamer trachten wij deze onderscheiding tussen beide begrippen aan te houden.

De leden van de fractie van de V.V.D. vroegen verder, waarom het in het voornemen ligt de wetsvoorstellen op 1 april te doen ingaan.

Naar aanleiding hiervan merkten wij op, dat volgens de wetsvoorstellen inwerkingtreding plaats vindt met ingang van de eerste kalendermaand na de datum van uitgifte van het Staatsblad.

Wanneer de Eerste Kamer, zoals in het voornemen ligt, de afhandeling van deze wetsvoorstellen deze maand voltooit, zal inwerkingtreding per 1 april a.s. kunnen plaatsvinden. Daardoor wordt het al opgetreden besparingsverlies – de wetten zouden immers aanvankelijk op 1 januari jl. in werking treden – zo beperkt mogelijk gehouden.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen vervolgens waarom als ingangsdatum niet gekozen is een tijdstip waarop naar verwachting de belangrijkste c.a.o.'s zouden kunnen zijn vernieuwd.

Wij achten zo'n aanknopingspunt minder voor de hand liggend. De huidige ontwikkelingen in de c.a.o.-onderhandelingen tonen reeds aan dat er dan een hoge mate van onzekerheid zou ontstaan omtrent de inwerkingtre-

ding van de wetsvoorstellen. De noodzakelijke beperking van de collectieve uitgaven zou dan afhankelijk worden gesteld van de uitkomsten van onderhandelingen waarop de overheid zelf geen enkele invloed kan en mag uitoefenen. Het is, in ieder geval op dit moment, nauwelijks met enige zekerheid te voorspellen wanneer de belangrijkste c.a.o.'s kunnen zijn vernieuwd. De door de leden van de V.V.D.-fractie gesuggereerde ingangsdatum van 1 juli is in ieder geval geen waarborg in dat opzicht, nog afgezien van het feit dat door verschuiving van de ingangsdatum aanzienlijke consequenties voor de verschillende fondsen en de Rijksbegroting zouden optreden. Een verschuiving van de peildatum zou de overgangsmaatregel bovendien geenszins overbodig hebben gemaakt.

De overgangsmaatregel geldt immers niet alleen voor de belangrijke c.a.o.'s, maar voor alle c.a.o.'s die voor 1 november tot stand zijn gekomen (en met invoering van de wetsvoorstellen wachten tot al die c.a.o.'s vernieuwd zijn zou een opschorting van de inwerkingtreding tot ver na deze kabinetsperiode betekenen) alsmede voor bedingen, gebruiken en individuele arbeidsovereenkomsten, die los staan van die belangrijke c.a.o.'s.

De nu voorziene ingangsdatum – 1 april 1985 – ligt op een tijdstip waarop de overgrote meerderheid van de in 1984 geldende c.a.o.'s is afgelopen en theoretisch de nieuwe c.a.o.'s in werking hadden kunnen treden.

In dat verband wil ik de leden van de V.V.D.-fractie nog meedelen dat de afloopdata van een aantal belangrijke c.a.o.'s zijn:

31-12-1984	Bankbedrijf Boekenuitgeverij Dagbladjournalisten
31-12-1984	Hoogovens Metaalindustrie Metaalnijverheid Philips Schoonmaak- en glazenwassers Verzekeringsbedrijf Textiel
31-12-1985	Grafisch bedrijf
28- 2-1985	Akker- en weidebouw en veehouderij Betonwarenindustrie Suikerverwerkende industrie Tuinbouw
31- 3-1985	Architectenbureaus Baggerbedrijf Bakkersbedrijf Drankindustrie Havens A'dam en R'dam Horeca Levensmiddelenbedrijf Meubelindustrie Slagersbedrijf Uitzendkrachten in de kantoor en administratieve sector Vleeswarenindustrie Zuivelindustrie
30- 4-1985	Bouwbedrijf Houthandel Schildersbedrijf Stukadoorsbedrijf

Een latere afloopdatum kennen ondermeer de c.a.o.s' voor Bitumineuze dakbedekkingsbedrijven (1-7-1985) en voor mortel- en morteltransportondernemingen (1-7-1985).

De leden van de V.V.D.-fractie brachten het door de Tweede Kamer aanvaarde amendement Weijers-Nijhuis ter sprake. In dat verband stelden zij de vraag of, nu wij ons niet tegen dat amendement hebben verzet,

daaruit de conclusie mag worden getrokken, dat de door het kabinet voorgestane inkomensafhankelijkheid bij de minimum-dagloonregeling meer berust op de overweging, dat bescherming op minimumniveau moet worden geboden aan degenen die daar werkelijk behoefte aan hebben dan dat terzake sprake is van een aan tijd en omstandigheden ontstegen absoluut principe.

Naar aanleiding hiervan merken wij op, dat inderdaad geen sprake is van een absoluut, voor alle tijden en omstandigheden geldend principe. Zoals eerder gesteld, zal de principiële discussie in het kader van de stelselherziening over de meest wenselijke vorm van een toeslagenregeling nog moeten plaatsvinden. De reden dat wij ons niet tegen het amendement Weijers-Nijhuis hebben verzet is met name gelegen in het feit dat dit voor een belangrijk deel tegemoet komt aan de bezwaren van uitvoeringstechnische aard tegen de invoering van een minimumdagloon met beperkte werkingsfeer vanaf de eerste uitkeringsdag.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen duidelijkheid over de discussie in de Tweede Kamer inzake de effecten van de verschillende soorten minimumgaranties gedurende de eerste zes weken voor het midden- en kleinbedrijf. Een minimumloongarantie door de werkgever – zoals in het oorspronkelijke kabinetsvoornemen voor de eerste zes weken besloten lag – is voor werkgevers met veel minimumloners in dienst relatief duur. Dit zou vooral voor kleine en middelgrote ondernemingen het geval kunnen zijn. Door het amendement Weijers-Nijhuis wordt voor de eerste zes weken deze nadelige positie voor de kleine en middelgrote ondernemingen vermeden, omdat in dat geval de betrokken hoge lasten van de minimumbescherming via de ziekenkassen worden verevend met de andere aangesloten werkgevers.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen nog of, nu de datum van inwerkingtreding drie maanden is vertraagd, de premieheffing over aanvullingen op AAW/WAO-uitkeringen ook pas op 1 oktober 1985 zal ingaan.

Naar aanleiding hiervan merken wij op dat bedoelde premieheffing onveranderd op 1 juli 1985 zal ingaan, zoals ook in het voorstel van wet staat vermeld; naar onze mening wordt de uitvoeringsorganen voldoende tijd gegeven om op de nieuwe situatie in te spelen.

De leden van de C.D.A.-fractie vroegen of er inmiddels al wat meer bekend is over de wijze waarop de c.a.o.-partners de semi-privatisering als gevolg van de verlaging van de wettelijke basisuitkeringen in inmiddels bekende overeenkomsten hebben opgelost.

De leden van de V.V.D.-fractie vroegen hoeveel c.a.o.'s reeds zijn afgesloten en welke maatregelen inzake het ziekengeld daarin zijn opgenomen.

De leden van de C.D.A.-fractie moeten wij antwoorden dat nog geen duidelijkheid bestaat omtrent de lijn die over het algemeen in het bedrijfsleven gevolgd zal worden met betrekking tot de bovenwettelijke uitkeringen. Er is nog slechts een beperkt aantal na 1 november 1984 tot stand gekomen c.a.o.'s aangemeld waarin afspraken besloten liggen omtrent bovenwettelijke uitkeringen in 1985, terwijl ook een enkel principe-akkoord bekend is. In de c.a.o. voor de Heineken Bierbrouwerijen en de c.a.o. voor DSM-Resins is voorzien in handhaving van de aanvulling van het ziekengeld tot 100% van het netto-loon.

Ook de rechtspositieregeling van het Nationale Woningraad voorziet daarin, evenals het voor de Haven- en stadssleepbootdiensten bereikte principe-akkoord over bovenwettelijke uitkeringen en het principe-akkoord voor de c.a.o.-Woningbouwcorporaties.

In het principe-akkoord voor de c.a.o. van AVEBE is erin voorzien dat per 1 maart 1985 zou worden bekeken of aanvulling van de uitkering tot 100% van het netto-loon gehandhaafd kan blijven, gelet op de landelijke ontwikkeling.

Wij willen er de leden van de V.V.D.-fractie nog op wijzen dat wij er zeker niet van uitgaan, dat er over de hele linie herstel van de bovenwettelijke bedingen, gefinancierd door de werkgevers zal plaatsvinden.

Het lijkt ons onjuist om nu al op voorhand uit te sluiten dat in een aantal bedrijven of bedrijfstakken de eventuele kosten van handhaving van de bovenwettelijke bedingen mede door de werknemers gedragen zullen worden. Daarnaast is het niet opportuun in deze fase van de c.a.o.-onderhandelingen te veronderstellen dat een akkoord over handhaving van de bovenwettelijke bedingen overal binnen bereik ligt.

Zoals aangegeven acht de C.D.A.-fractie de overgangsmaatregel een logisch complement van de voorstellen met betrekking tot de Ziektewet. De leden van deze fractie lijken echter moeite te hebben met de gekozen peildatum van 1 november 1984, omdat c.a.o.-partijen de Ziektewetvoorstellen in het overleg hadden moeten brengen nog vóór het parlement tot besluitvorming is gekomen.

Ze zien de datum van 1 november 1984 als een terugwerkende kracht op «voorhand».

Van terugwerkende kracht in welke vorm dan ook is ons inziens echter geen sprake. De overgangsmaatregel treedt niet met terugwerkende kracht in werking, ook niet ten aanzien van vóór 1 november 1984 tot stand gekomen overeenkomsten.

De functie van de peildatum is slechts aan te geven welke gebruiken, bedingen en overeenkomsten wel onder de overgangsmaatregel zullen (kunnen) gaan vallen en welke niet. Wij hebben er de voorkeur aan gegeven reeds in een vroeg stadium de peildatum bekend te maken, om daarmee duidelijkheid te scheppen voor c.a.o.-partijen, werkgevers en werknemers, met betrekking tot de werking van de overgangsmaatregel. Daarbij is bewust gekozen voor een peildatum die lag vóór het tijdstip waarop de parlementaire behandeling van de Ziektewetvoorstellen daadwerkelijk zou starten en niet te dicht bij het tijdstip waarop het merendeel van de toen nog geldende c.a.o.'s zou aflopen. Werkgevers en werknemers wisten vanaf het moment van de bekendmaking van de peildatum dat vóór 1 november tot stand gekomen bedingen, gebruiken en collectieve arbeidsovereenkomsten wel onder de overgangsmaatregel zouden vallen. Daarbij zijn wij ervan uitgegaan dat bij de na 1 november 1984 tot stand gekomen afspraken geacht kan worden rekening te zijn gehouden met de aangekondigde wijziging in de Ziektewet.

Dit tegen het licht van de oorspronkelijk geplande invoeringsdatum – 1 januari 1985 – waarbij de parlementaire behandeling van de voorstellen zou zijn afgerond vóór 1 januari 1985 en partijen in ieder geval reeds in de maand december tot nieuwe afspraken hadden kunnen komen, indien zij zouden hebben geprefereerd dat er geen c.a.o.-loos tijdperk ontstaat. Uiteraard bleef daarbij de mogelijkheid open dat het parlement de kabinetsvoorstellen (ingrijpend) zou wijzigen of wellicht zelfs verwerpen. Vanuit de aanvankelijke ingangsdatum bezien zou echter het op een later tijdstip leggen van de peildatum problemen hebben kunnen opleveren voor die partijen die bij het aflopen van de geldende c.a.o. aanstonds een nieuwe c.a.o. in werking zouden willen laten treden. Toen de peildatum eenmaal was vastgelegd kwam ons een wijziging daarin, bijvoorbeeld in verband met de latere parlementaire behandeling, als onjuist voor, vanwege de onzekerheden die dan geschapen zouden worden.

De Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
J. de Koning

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
L. de Graaf